

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/38/2025
Identifikačné číslo spisu: 8619200920
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8619200920.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. K., narodenej XX. Q. XXXX, A., I. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Námestie SNP 7, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti spojenú s náhradou nemajetkovej ujmy, vedenom na bývalom Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/18/2019, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 5. novembra 2024 sp. zn. 13Co/49/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 26. januára 2023 č. k. 3C/18/2019-164 rozhodol tak, že:

„I. Konanie o zaplatenie sumy 4 500 eur zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.“

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 03. mája 2023 sp. zn. 13Co/27/2023 rozhodol tak, že:

„I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110,- Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti mení rozsudok tak, že žalobu žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietá.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.“

2.1. Na základe dovolania podaného žalovanou, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením pod sp. zn. 5Cdo/158/2023 zo dňa 31. júla 2024 zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 03. 05. 2023 pod sp. zn. 13Co/27/2023, a to vo výroku II. a III., teda o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že odvolací súd porušil právo žalovanej na spravodlivý proces, nakoľko priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov prvostupňového konania a poukázal na to, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Nezaoberal sa však argumentáciou žalovanej o tom, že aj žalobca má niešť zodpovednosť za výsledok sporu v prípade uplatňovania neprimeraných nárokov. Za nedostatočné považoval dovolací súd argumenty odvolacieho súdu, ktorý skonštatoval, že nebol dôvod na použitie § 257 CSP, a to vzhľadom na viaceré argumenty žalovanej.

2.2. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal opätovne prvoinštančný rozsudok vo výroku o trovách konania a v závislosti aj od rozhodnutia odvolacieho súdu o merite uplatňovaného nároku aplikujúc ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že o trovách konania prvostupňového konania je potrebné v rámci odvolacieho konania rozhodnúť odvolacím súdom postupom podľa § 396 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak odvolací súd zmenil rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Odvolací súd uznesením z 5. novembra 2024 sp. zn. 13Co/49/2024 rozhodol o trovách konania tak, že:

- „I. Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.
- II. Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- III. Náhradu trov dovolacieho konania stranám sporu nepriznáva.“

2.3. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zopakoval, že súd prvej inštancie vo svojom rozsudku zo dňa 26. 01. 2023 o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil § 255 ods. 1 CSP, pričom úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu aj napriek čiastočnému zastaveniu konania, nakoľko výška náhrady záležalo od úvahy súdu. Odvolací súd dospel po opätovnom preskúmaní veci k záveru, že žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu a je potrebné aplikovať zásadu úspechu podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspech vo veci v prípade, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako v prejednávanej veci, sa skúma v rozsahu, či žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nie je možné stranu sporu zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckého posudku stranu sporu. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v priebehu konania žalobca zobral čiastočne späť žalobu o zaplatenie 4.500 eur. V konaniach o ochranu osobnosti pri náhrade nemajetkovej ujmy si strana sporu odhadne výšku uplatňovaného nároku, ktorú v závislosti od vykonaného dokazovania posúdi súd. Nie je možné požadovať od žalobcu, aby výšku uplatňovaného nároku určil v nižšej sume alebo v sume, kde bude zvažovať rozsah úvahy súdu o výške plnenia. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v takomto prípade je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Rozhodnutie, ktorým bolo rozhodnuté o zásahu do žalobcovho práva, je potrebné považovať za úspech v spore. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná, teda nadväzujúca. Predmetný záver vyplýva aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR (napr. v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020, obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). Ďalej uviedol, že argumentácia žalovanej, že výška uplatňovanej nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti býva tak, ako v tomto prípade nadhodnotená žalobcom je dôvodná, avšak v zásade nemá vplyv na výšku uplatňovaných a priznaných trov konania, pretože žalobcovi súd priznáva plnú náhradu trov konania výlučne v prípade, pokiaľ bol čo do základu úspešný. Úspech vo veci žalobcu v prejednávanej veci bol v uznaní základu nároku.

2.4. Odvolací súd následne skúmal podmienky pre možnú aplikáciu ust. § 257 CSP. Konštatoval, že nezistil dôvod pre použitie ust. § 257 CSP. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania v tomto prípade by nebola spravodlivá. Nebolo by namieste, aby osoba, ktorá spôsobila porušenie práva žalobcu, bola zvýhodňovaná vo vzťahu k moderácii výšky trov konania podľa § 257 CSP oproti žalobcovi, ktorý ako fyzická osoba musel svoje práva chrániť súdnou cestou. Žalovaná nemôže byť na úkor žalobcu zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitiu údajov GDPR žalobkyne a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobkyne je nespravodlivé, aby porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobcovi bol

zvýhodnený a žalobcovi neboli priznané trovy konania, resp. v nízkej sume. To, že v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania zástupcovi žalobcov, je vo vzťahu k žalobcovi v tejto veci bez právneho významu. Každá jedna vec je individuálna vec, kde individuálne žalobca sa rozhodol vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu. Trovy konania sú nákladom strany sporu, pričom účet jeho právneho zástupcu je platobným miestom. Iný záver, ako tento, by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenia od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Inak povedané je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ust. § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. V tomto smere sú irelevantné aj úvahy o tom, aká vysoká bude sumárna suma trov všetkých konaní.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu o trovách konania podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňovala § 420 písm. f) CSP majúca za to, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces. Tvrdila, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej relevantnou argumentáciou, ale časť z nej rovno odignoroval, a preto je nepreskúmateľné.

3.1. Dovolateľka v zásade namietala, že odvolací súd sa náležite nevysporiadal s jej argumentáciou ohľadom vzniku nároku žalobkyne na náhradu trov konania a pokiaľ mal súd za to, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania, nevysvetlil nevyužitie moderácie § 257 CSP.

Vo vzťahu k prvej námietke (nevznikol nárok na náhradu trov konania) má dovolateľka za to, že aj keď rozhodnutie o výške plnenia - peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy závisí finálne od úvahy súdu, musí aj žalobca niesť nejakú zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu v prípadoch uplatňovania neprímeraných (neadekvátnych), či dokonca premrštených nárokov. Zdôraznila, že aj v prípadoch na ochranu osobnosti s požiadavkou na náhradu peňažnej náhrady, či v iných druhoch sporov, kde výška náhrady závisí od úvahy súdu, musí niesť žalobca zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu. Podľa dovolateľky sa súdna prax v takomto prípade prikláňa k nepriznaniu trov, najmä s ohľadom na zastúpenie strany advokátom, ktorý má poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci, a napriek tomu, že bol žalobca v základe sporu úspešný, takýto výkon práva ho nemal chrániť a náhradu trov konania nepriznávala nikomu alebo postupovala podľa zásady úspechu. Citovala odbornú literatúru a poukázala na rozsudok na Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 07. 2020 sp. zn. 10Co/21/2020. Dovolateľka má za to, že príkladom vyššie uvedeného je aj prípad žalobkyne, ktorá si na žalovanej uplatňovala celkom zjavne neprímeranú sumu peňažného zadošťačenia vo výške 5.000 eur a právoplatne jej bola prisúdená suma 110 eur (t. j. 45 násobne nižšia suma než žalobkyňou požadovaná suma alebo tiež inak vyjadrené, suma zodpovedajúca 2 % žalovanej sumy). Argumentácia dovolateľky je dôležitá pre posúdenie otázky, či žalobcovi vôbec vznikol za takýchto okolností nárok na náhradu trov konania a ak áno, v akom rozsahu.

Vo vzťahu k druhej námietke, odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nijako nereagoval na žiadosť, resp. návrh dovolateľky, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že žalobcovi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal, resp. tieto aspoň primerane znížil. Konajúci súd pri posudzovaní prípadnej aplikácie § 257 CSP mal zohľadniť situáciu, že trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku a tak ide o výnimočnú situáciu odôvodňujúcu aplikáciu § 257 CSP. Zdôraznila uznesenie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 113/2019 z 06. 06. 2019. Ďalšou skutočnosťou odôvodňujúcou použitie § 257 CSP je podľa dovolateľa to, že v skutkovo a právne identických konaniach, čo je aj tento prípad, ide už len o „administratívnu činnosť“, ktorú môže vykonávať aj asistentka alebo študent pracujúci v advokátskej kancelárii a poskytovanie právnej pomoci už nie je vecou advokátskeho rácia. Žalobkyňa ani nezaplatila súdny poplatok, lebo vec bola podľa názoru žalovanej posúdená ako spotrebiteľská. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS/3923/2011 zo dňa 29.03.2012.

3.2. Keďže odvolací súd sa po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom v otázke trov konania opäť nevysporiadal s relevantnou odvolacou argumentáciou žalovanej, mala za to, že napadnuté rozhodnutie je

arbitrárne. Dodala, že ak sa súd v odôvodnení svojho uznesenia nezaoberal právne významnými námietkami/tvrdeniami neúspešného účastníka, zaťažil svoje rozhodnutie vážnou procesnou vadou, ktorá sama o sebe zakladá dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, pretože napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné.

3.3. S poukazom na uvedené dôvody dovolateľka navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu zo dňa 14. januára 2025 navrhla, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné odmietol a žalobkyni priznal proti žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka namieta existenciu vady zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov [porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03]. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. V súvislosti s námietkou dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ohľadom trov konania dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a

zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

12. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd konštatuje, že v postupe odvolacieho súdu v spojitosti s postupom okresného súdu nezistil žiadne vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť dovolateľku na jej procesných právach a založiť tak dôvodnosť podaného dovolania. V posudzovanom spore dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP). Výrok o nároku na náhradu trov konania odvolací súd zdôvodnil tak, že o trovách celého konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, t. j. aplikoval zásadu úspechu. V danom prípade výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu, preto sa strana sporu považuje za plne úspešnú, ak je úspešná čo do základu nároku, nakoľko nemožno totiž takéhoto účastníka sporu zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Je nesporné, že žalobkyňa bola v konaní úspešná čo do základu a tak bolo potrebné na ňu nahliadať ako na úspešného žalobcu s právom na plnú náhradu trov konania s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na závery uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 233/2022-18 zo dňa 24. mája 2022, ktorý jeho právne úvahy podporil. Ústavný súd v uznesení uviedol, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Citoval aj závery Ústavného súdu v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020. Z toho vyplýva, že úvaha žalovanej o pomernom úspechu vo veci je nesprávna.

12.1. Na námietku dovolateľky ohľadom použitia moderačného práva pri určovaní trov konania prostredníctvom § 257 CSP, že ich mali sudy primerane znížiť, resp. úplne nepriznať, odvolací súd uviedol, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa na takúto aplikáciu. Zdôraznil, že žalovaná nemôže

byť na úkor žalobcu zvýhodnená, pretože práve jej konaním došlo k bezpečnostnému incidentu, k ohrozeniu zneužitíu údajov GDPR žalobkyne a aj s poukazom na ekonomickú silu žalovanej a žalobkyne je nespravodlivé, aby porušovateľ všetkých povinností pri správe GDPR informácií o žalobcovi bol zvýhodnený a žalobcovi neboli priznané trovy konania, resp. v nízkej sume. Odvolací súd reagoval aj na námietku žalovanej, že aj v iných konaniach je žalovaná povinná vyplatiť trovy konania zástupcovi žalobcov. V tejto súvislosti uviedol, cit.: „Každá jedna vec je individuálna vec, kde individuálne žalobca sa rozhodol vo veci konať, podať žalobu a chrániť tak svoje nároky, práva, vyplývajúce zo zákona. Nie je možné zohľadňovať v iných konaniach vyplatené alebo očakávané vyplatenia trov konania pri rozhodovaní o trovách konania v prospech žalobcu. Trovy konania sú nákladom strany sporu, pričom účet jeho právneho zástupcu je platobným miestom.“ (bod 35 uznesenia). Podľa odvolacieho súdu je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Ust. § 257 CSP je v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd veľmi podrobne vysvetlil, z akých dôvodov nevyužil moderačné právo podľa § 257 CSP.

13. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania (§ 262 ods. 1 CSP) je úplné, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP. Zároveň uvádza, že ak odvolací súd prípadne nereagoval na absolútne všetky námietky dovolateľky (aplikácia § 257 CSP), táto skutočnosť nezakladá vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože jednoznačne vysvetlil kľúčové dôvody, ktoré opodstatňovali priznanie nároku na náhradu trov konania žalobkyňi proti žalovanej v celom rozsahu.

14. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie namietajúce vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

15. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V dovolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa, ktorej vznikli trovy dovolacieho konania. Dovolací súd jej preto voči žalovanej priznal ich náhradu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.